

Περσεφόνη

Δεν είχε τόπο πουθενά να σταθεί η Περσεφόνη
 ούτε στον απάνω ούτε στον κάτω κόσμο
 Ολημερίς μασούσε τα ρουμπινένια σπόρια
 το φως να μη θυμάται
 μα θρόιζαν μέσα της φύλλα καταπράσινα
 ρόδινα άνθη μοσχοβολούσαν οι μνήμες της
 τόσους αιώνες ζωντανή πώς να τους λησμονήσει
 Κι απάνω όταν ανέβαινε τίποτα δε χαιρότανε
 Μικρές χαρές οι ανατολές
 κι οι νύχτες της μαρτύριο
 Τρεμούλιαζε στο κύτταρό της
 τόσων πεθαμένων ο ρόγχος
 Ο Άδης στη σκιά της παραμόνευε
 μη δεν την πάρει πίσω
 Μ' αυτή όσο κι αν φρίκιαζε
 τη μοίρα της τη χώνευε
 Εκατομμύρια ζευγάρια μάτια ο καθρέφτης της
 μέσα του έσκυβε
 το πρόσωπο του κύρη της ζητούσε
 Άλλον τρόπο να τον εδεί δεν είχε

Στον σταυρό

Τόσα και τόσα χρόνια
 κείνον τον Χριστό δεν τον κατεβάσαμε
 πάνω στον σταυρό τον αφήσαμε
 Τόσα και τόσα χρόνια
 κείνη την Ανάσταση
 στη Γη δεν την κατεβάσαμε
 πάνω στους ουρανούς την αφήσαμε

Οι τελευταίοι λυπημένοι

Τους παιδικούς μου φίλους ξανασυνάντησα

Η Ηλέκτρα ταμίας σε σούπερ μάρκετ
 ο Αλέκος στο κουρείο του πατέρα του
 ο λεβάντοβας –μα πού τα βρίσκαμε–
 αρωματοπωλείο δικό του
 το 'χε δηλώσει ο πεισματάρης από τότε
 Κι εγώ στο γραφείο, με τ' αχρείαστα πόδια
 Δεν ζήλεφα όμως κανέναν τους
 είδα από μένα πιο αστείους
 με αχρείαστα χέρια
 με αχρείαστα μάτια
 Μα όσο κι αν διαφέραμε
 όλοι, μα όλοι, μια λύπη ίδια είχαμε
 για κείνα τα δέντρα
 Είχε μουριές τότε η γειτονιά μας
 Όλοι τ' ομολογήσαμε
 πως κείνα τα δέντρα πρωτοφάξαμε
 όταν επιστρέψαμε
 Είχε μουριές τότε η γειτονιά μας
 Σκαρφαλωμένη η πιτσιρικαρία
 πάνω στα κλαδιά
 ζουμιά γεμάτη η ζωή
 μας φίλαγε στο στόμα

Μας μισούσαν οι κάμπιες κι εμείς αυτές
 Τώρα μουριές δεν υπάρχουν πια στις γειτονιές
 Κάποια αρρώστια, λέει, τις έπληξε
 τις βγάλαν απ' τη ρίζα
 Φύτεψαν ανθοφόρα, ανθεκτικά φυτά
 που δεν καρπίζουνε ποτέ
 Πικροδάφνες παντού
 Ένδοξες πια οι γειτονιές,
 δαφνοστεφανωμένες
 λουλουδιασμένη η ερημιά
 Μικρό το κακό, θα μου πεις,
 δεν παίζουν παιδιά στις γειτονιές
 κανείς δεν απογοητεύεται
 Και κείνα στα μπαλκόνια
 που κοιτούν στο δρόμο
 δεν είναι λυπημένα
 Πώς να λυπηθείς γι' αυτά που λείπουν
 σαν δεν τα γνώρισες ποτέ
 Στο μέλλον κανείς δεν θα στέκει
 λυπημένος στις γειτονιές
 Ούτε τα παιδιά για τις μουριές
 ούτ' οι γειτονιές για τα παιδιά

Εμείς μονάχα οι τελευταίοι λυπημένοι